

Arrest

nr. 346 456 van 11 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. ROBINET
Kapellstraße 26
4720 KELMIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 oktober 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. ROBINET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“Er werd aan de verzoekende partij de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter

van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...) toe gehouden zijn synthesesememie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesesememie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memerie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 januari 2026 diende verzoeker een verzoek tot horen in. Hij stelt daarbij dat het gebrek aan reactie op de vraag van de griffie om kenbaar te maken of al dan niet een synthesesememie zal worden ingediend is te wijten aan een administratieve vergissing van zijn advocaat, die niet aan hemzelf kan worden toegerekend. Hij betoogt ook dat de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om te verzoeken te worden gehoord zinloos zou zijn indien de Raad, bij ontstentenis van een tijdige kennisgeving zoals vereist door deze bepaling, verplicht zou zijn om het ontbreken van het belang vast te stellen zonder rekening te kunnen houden met de omstandigheden van het geval.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat verzoeker niet betwist dat hij niet heeft geantwoord op de vraag van de griffie of hij al dan niet een synthesesememie zou indienen en dat hij met zijn uiteenzetting, die slechts lijkt te wijzen op een nalatigheid van de advocaat die hij zelf aanstelde, ook niet aantoonde dat er sprake was van enige vorm van overmacht. Overmacht kan immers enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien, noch vermeden (cf. RvS 11 mei 2006, nr. 158.609).

De Raad merkt voorts op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet waar hij suggereert dat deze bepaling niet voorziet in een automatische vaststelling van een gebrek aan belang wanneer vaststaat dat de griffie niet (tijdig) werd ingelicht over de intenties inzake het neerleggen van een synthesesememie. De mogelijkheid om een hoorzitting te vragen strekt ertoe verzoeker toe te laten aan te tonen dat er sprake is van een vorm van overmacht, of van een materiële vergissing bij de vaststelling dat geen tijdige kennisgeving in de zin van deze bepaling plaatsvond. Deze mogelijkheid doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat voormeld artikel de automatische vaststelling van een gebrek aan belang voorschrijft indien komt vast te staan dat niet (tijdig) werd voldaan aan de in deze bepaling vervatte meldingsplicht en geen overmacht wordt aangetoond (cf. RvS 11 september 2014, nr. 228 335).

Ook met zijn uiteenzetting dat hij de procedure wenst verder te zetten in het hoger belang van zijn kind toont verzoeker niet aan dat binnen een termijn van acht dagen werd geantwoord op de vraag of hij een synthesesememie wenste neer te leggen of dat enige vorm van overmacht speelde.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat geen elementen worden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 19 januari 2026.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK